TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2019. gada 24. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Direktīva (ES) 2016/343 – 7. panta 4. punkts – Konkrētu nevainīguma prezumpcijas aspektu un tiesību piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā kriminālprocesā nostiprināšana – Tiesības klusēt un neliecināt pret sevi – Vienošanās, kas noslēgta starp prokuroru un pārkāpuma izdarītāju – Šādas vienošanās apstiprināšana tiesā – Nosacījums – Citu apsūdzēto piekrišana – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – Nepiemērojamība

Lietā C-467/19 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Spetsializiran nakazatelen sad* (Specializētā krimināltiesa, Bulgārija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 19. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 19. jūnijā, kriminālprocesā pret

QR,

piedaloties:

Spetsializirana prokuratura,

YM,

ZK,

HD,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], K. Vajda [*C. Vajda*] (referents), P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*] un A. Kumins [*A. Kumin*],

ģenerāladvokāts: Dž. Hogans [*G. Hogan*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā iesniedzējtiesas 2019. gada 19. jūnijā pieņemto un Tiesā 2019. gada 19. jūnijā reģistrēto pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 107. pantu,

ņemot vērā otrās palātas 2019. gada 10. jūlija lēmumu apmierināt šo pieteikumu,

* Tiesvedības valoda – bulgāru.

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/343 (2016. gada 9. marts) par to, lai nostiprinātu konkrētus nevainīguma prezumpcijas aspektus un tiesības piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā kriminālprocesā (OV 2016, L 65, 1. lpp.), 7. panta 4. punktu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. un 52. pantu un efektivitātes un vienlīdzīgas attieksmes principus.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar kriminālprocesu pret četriem Bulgārijas pilsoņiem – QR, YM, ZK un HD par viņu dalību organizētā noziedzīgā grupā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Harta

3 Hartas 20. pantā "Vienlīdzība likuma priekšā" ir noteikts:

"Visas personas ir vienlīdzīgas likuma priekšā."

4 Saskaņā ar Hartas 51. pantu "Piemērošanas joma":

"1. Šīs Hartas noteikumi attiecas uz Savienības iestādēm un struktūrām, ievērojot subsidiaritātes principu, un uz dalībvalstīm tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. Tādēļ tās ievēro tiesības un principus, kā arī veicina to piemērošanu saskaņā ar savām atbilstīgajām pilnvarām un ievērojot Savienības kompetenci, kas tai piešķirta Līgumos.

2. Ar šo Hartu netiek paplašināta Savienības tiesību piemērošanas joma, paplašinot Savienības kompetences, un Savienībai netiek noteiktas nekādas jaunas kompetences vai uzdevumi, nedz grozītas kompetences un uzdevumi, kā tās noteiktas Līgumos."

Direktīva 2016/343

5 Saskaņā ar Direktīvas 2016/343 9. apsvērumu:

"Šīs direktīvas mērķis ir veicināt tiesības uz taisnīgu tiesu kriminālprocesā, nosakot kopējus minimālos noteikumus attiecībā uz nevainīguma prezumpcijas un tiesībām piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā konkrētiem aspektiem."

6 Šīs direktīvas 1. pantā "Priekšmets" ir noteikts:

"Ar šo direktīvu paredz kopējus minimālos noteikumus, kas attiecas uz:

a) konkrētiem nevainīguma prezumpcijas aspektiem kriminālprocesā;

b) tiesībām piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā kriminālprocesā."

7 Minētās direktīvas 2. pants "Darbības joma" ir formulēts šādi:

"Šī direktīva attiecas uz fiziskām personām, kuras ir aizdomās turētie vai apsūdzētie kriminālprocesā. To piemēro visos kriminālprocesa posmos – no brīža, kad persona tiek turēta aizdomās vai apsūdzēta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu vai par iespējamu noziedzīgu nodarījumu, līdz brīdim, kad nolēmums, kurā tiek galīgi noteikts, vai aizdomās turētais vai apsūdzētais ir izdarījis attiecīgo noziedzīgo nodarījumu, ir kļuvis nepārsūdzams."

8 Šīs pašas direktīvas 7. panta "Tiesības klusēt un neliecināt pret sevi" 4. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis var atļaut to tiesu iestādēm, pieņemot notiesājošu spriedumu, ņemt vērā aizdomās turētā un apsūdzētā sadarbību."

Bulgārijas tiesības

9 *Nakazatelno-protsesualen kodeks* (Kriminālprocesa kodekss, turpmāk tekstā – "*NPK*") 381. panta "Vienošanās par sodu iepriekšējas procedūras ietvaros" 1.–6. punktā ir noteikts, ja – pēc tam, kad izmeklēšana ir pabeigta. – apsūdzētais atzīst savu vainu, viņš ar sava advokāta starpniecību var noslēgt rakstisku vienošanos ar prokuroru par tāda soda piemērošanu, kas noteikts vienojoties. Ar šādu vienošanos apsūdzētais atzīst savu vainu, atsakās no kriminālprocesa parastajā kārtībā un piekrīt, ka viņam tiek piemērots noteikts sods. Šādi noteiktais sods vienmēr ir mazāk smags nekā sods, kas apsūdzētajam būtu piespriests saskaņā ar parasto procedūru.

10 Saskaņā ar *NPK* 381. panta 7. punktu:

"Ja process attiecas uz vairākām personām [..], vienošanos var noslēgt tikai dažas no šīm personām [..]."

11 Saskaņā ar *NPK* 382. pantu "Tiesas lēmums par vienošanos":

"1. Vienošanos prokurors nodod kompetentajai pirmās instances tiesai uzreiz pēc tās noslēgšanas vienlaikus ar lietu.

[..]

5. Tiesa var piedāvāt vienošanās grozījumus, kuri tiek apspriesti ar prokuroru un advokātu. Apsūdzētais tiek uzklausīts kā pēdējais.

6. Galīgās vienošanās, kuru ir parakstījis prokurors, advokāts un apsūdzētais, saturs tiek pievienots tiesas lietas materiāliem.

7. Tiesa apstiprina vienošanos, ja tā nav pretrunā likumam un morāles principiem.

8. Ja tiesa vienošanos neapstiprina, tā nodod lietu atpakaļ prokuroram. Šajā gadījumā tam, ka apsūdzētais ir atzinis vainu [..], nav pierādījuma spēka. [..]"

12 *NPK* 383. pantā "Vienošanās par sodu sekas" ir noteikts, ka tiesas apstiprināta vienošanās rada sekas, kādas ir spriedumam, kas ir ieguvis *res judicata* spēku.

13 Saskaņā ar *NPK* 384. pantu "Vienošanās par sodu tiesvedības ietvaros":

"1. [..] tiesa pēc tiesvedības stadijas uzsākšanas var apstiprināt vienošanos par sodu [..]

[..]

3. Šādos gadījumos vienošanos par sodu apstiprina tikai pēc tam, kad ir saņemta visu dalībnieku piekrišana."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

14 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Spetsializirana prokuratura* (Specializētā prokuratūra, Bulgārija) uzsāka kriminālvajāšanu pret četrām personām, proti, QR, YM, ZK un HD, un ka tā iesniedza apsūdzības rakstu *Spetsializiran nakazatelen sad* (Specializētā krimināltiesa, Bulgārija).

15 QR tiek apsūdzēts par organizētas noziedzīgas grupas vadīšanu ar mērķi izdarīt noziedzīgus nodarījumus – augļošanu un izspiešanu. Pārējās trīs personas tiek apsūdzētas par dalību šajā organizētajā noziedzīgajā grupā.

16 QR turklāt tiek apsūdzēts par to, ka ir izdarījis četras izspiešanas. Pirmā tika izdarīta kopā ar HD, otrā – kopā ar ZK un HD, trešo viņš izdarīja viens pats un ceturto – kopā ar YM un ZK. Visos šajos četros gadījumos viņš apstiprināja, ka šīs izspiešanas tika veiktas minētās noziedzīgās grupas labā.

17 QR atzina savu vainu visās šajās apsūdzībās. Viņa advokāts un prokurors noslēdza rakstisku vienošanos, saskaņā ar kuru viņam tiek uzlikts sods, kas nav tik smags kā likumā noteiktais. Pēc tam, kad QR bija sniedzis savu piekrišanu šādas vienošanās noslēgšanai, to parakstīja prokurors, QR un advokāts.

18 YM un viņa advokāts nepiekrita minētās vienošanās noslēgšanai un pret to iebilda. ZK un viņa advokāts uzskatīja, ka ir nelietderīgi sniegt vai atteikt piekrišanu šīs pašas vienošanās noslēgšanai, jo YM iebildums neļauj noslēgt aplūkoto vienošanos. HD un viņa advokāts paziņojumu šajā ziņā nav snieguši.

19 Saskaņā ar valsts procesuālajām normām aplūkotā vienošanās tika iesniegta apstiprināšanai iesniedzējtiesā. Tā paskaidro, ka kompetentā tiesa šādu vienošanos – ja tā ir tikusi noslēgta kriminālprocesa tiesvedības stadijā un situācijā, kad tiek apsūdzētas vairākas personas, – var apstiprināt tikai pēc visu dalībnieku piekrišanas. Šajā ziņā tā precizē, ka dažos *Varhoven kasatsionen sad* (Augstākā kasācijas tiesa, Bulgārija) lēmumos šī prasība ir tikusi interpretēta burtiski tādā nozīmē, ka šādas vienošanās apstiprināšanai ir jāsaņem visu kriminālprocesa ietvaros apsūdzēto personu piekrišana.

20 Iesniedzējtiesa uzskata, ka tas, ka viens apsūdzētais sniedz savu piekrišanu tam, ka līdzapsūdzētais noslēdz vienošanos par sodu, palielina varbūtību, ka kriminālprocess pret šo apsūdzēto tiks izbeigts ar notiesājošu spriedumu. Pirmkārt, šādas vienošanās noslēgšana līdzapsūdzēto padarot par tādu liecinieku tiesvedībā, kura liecības var kaitēt citiem apsūdzētajiem. Otrkārt, no daļas valsts judikatūras izrietot, ka šāda vienošanās tiek uzskatīta par tiesas nolēmumu attiecībā uz visiem apsūdzētajiem, ar kuru lieta tiek izspriesta pēc būtības un galīgi.

21 Tomēr iesniedzējtiesa šaubās par prasības saņemt visu apsūdzēto piekrišanu atbilstību Direktīvas 2016/343 7. panta 4. punktam, Hartas 47. panta pirmajai un otrajai daļai un 52. panta 1. punktam, kā arī efektivitātes un vienlīdzīgas attieksmes principiem.

22 Šādos apstākļos *Spetsializiran nakazatelen sad* (Specializētā krimināltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tāda judikatūra kā pamatlietā aplūkotā – kas attiecas uz valsts tiesību aktiem par tādas vienošanās par sodu apstiprināšanu tiesā, kas noslēgta starp apsūdzības izvirzītāju un aizstāvību, kuros ir paredzēta pārējo atbildētāju piekrišana kā nosacījums šādas vienošanās apstiprināšanai un saskaņā ar kuriem šāda

piekrišana ir nepieciešama tikai kriminālprocesa tiesvedības stadijā, – ir saderīga ar Direktīvas 2016/343 7. panta 4. punktu, Hartas 47. pantu un 52. pantu, kā arī efektivitātes un vienlīdzības principiem?"

Par steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedību

23 Iesniedzējtiesa šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu lūdza piemērot steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedību, kas ir paredzēta Tiesas Reglamenta 107. pantā.

24 Sava lūguma pamatojumam tā it īpaši norādīja, ka QR ir piemērots pagaidu apcietinājums un ka viņa paturēšana apcietinājumā ir atkarīga no atbildes uz uzdoto jautājumu, jo, nesaņemot Tiesas atbildi, tā nevar lemt par pamatlietā aplūkoto vienošanos, kurā ir paredzēts samazināts cietumsods.

25 Šajā ziņā ir jāuzsver, pirmkārt, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretējama Direktīva 2016/343, uz kuru attiecas LESD trešās daļas V sadaļa par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Tātad tam var tikt piemērota steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība, kas paredzēta Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23.a pantā un tās Reglamenta 107. pantā.

26 Otrkārt, attiecībā uz steidzamības kritēriju saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ir jāņem vērā apstāklis, ka personai, uz kuru attiecas pamatlieta, šobrīd ir atņemta brīvība un ka tās turpmāka atrašanās apcietinājumā ir atkarīga no strīda atrisinājuma pamatlietā (spriedums, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 38. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Šajā gadījumā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka QR ir atņemta brīvība un ka viņa paturēšana apcietinājumā ir atkarīga no strīda atrisinājuma pamatlietā.

27 Šajos apstākļos Tiesas otrā palāta pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas 2019. gada 10. jūlijā nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedības piemērošanu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par prejudiciālo jautājumu

28 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 99. pantu, ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu skaidri izriet no judikatūras vai ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu nerada nekādas pamatotas šaubas, Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

29 Šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāpiemēro šī tiesību norma.

30 Uzdodot jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2016/343 7. panta 4. punkts, Hartas 47. panta pirmā un otrā daļa un 52. panta 1. punkts, efektivitātes princips, kā arī vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir nostiprināts Hartas 20. pantā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos netiek pieļauts, ka tādas vienošanās par sodu kā pamatlietā aplūkotā, kura ir noslēgta starp apsūdzēto saistībā ar viņa iespējamu dalību noziedzīgā grupā un prokuroru, apstiprināšana tiesā tiek pakļauta nosacījumam, ka citām personām, kuras ir apsūdzētas par dalību šajā noziedzīgajā grupā, ir jāsniedz sava piekrišana šīs vienošanās noslēgšanai.

31 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2016/343 2. pantu tā attiecas uz fiziskām personām, kuras ir aizdomās turētie vai apsūdzētie kriminālprocesā. To piemēro visos kriminālprocesa posmos – no brīža, kad persona tiek turēta aizdomās vai apsūdzēta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu vai par iespējamu noziedzīgu nodarījumu, līdz brīdim, kad nolēmums, kurā tiek galīgi noteikts, vai aizdomās turētais vai apsūdzētais ir izdarījis attiecīgo noziedzīgo nodarījumu, ir kļuvis nepārsūdzams. Taču no

lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka četras pamatlietā apsūdzētās personas ir apsūdzētas kriminālprocesa ietvaros un ka vēl nav pieņemts galīgais lēmums, lai noteiktu viņu vainu attiecīgajā noziedzīgajā nodarījumā.

32 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2016/343 mērķis, kā tas izriet no tās 9. apsvēruma un 1. panta, ir paredzēt kopējus minimālos noteikumus, kas ir piemērojami kriminālprocesā un attiecas uz konkrētiem nevainīguma prezumpcijas aspektiem un tiesībām piedalīties klātienē lietas izskatīšanā (spriedums, 2019. gada 5. septembris, AH u.c. (Nevainīguma prezumpcija), C-377/18, EU:C:2019:670, 38. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

33 Tādējādi Direktīvas 2016/343 7. pantā ir noteikti daži kopēji noteikumi, kas reglamentē tiesības klusēt un tiesības neliecināt pret sevi. Šādā kontekstā minētā 7. panta 4. punktā ir norādīts, ka dalībvalstis var atļaut to tiesu iestādēm, pieņemot notiesājošu spriedumu, ņemt vērā aizdomās turētā un apsūdzētā sadarbību.

34 Līdz ar to šī pēdējā tiesību norma tiesību klusēt un tiesību neliecināt pret sevi kontekstā attiecas tikai uz dalībvalstu iespēju atļaut to tiesu iestādēm, kad tās pieņem spriedumu, ar kuru nosaka sodu, ņemt vērā apsūdzēto sadarbību. Tādējādi, tā kā minētajā tiesību normā dalībvalstīm nav noteikts pienākums nodrošināt, lai šīs iestādes ņemtu vērā šo sadarbību, tā apsūdzētajam nepiešķir nekādas tiesības saņemt samazinātu sodu gadījumā, ja viņš sadarbojas ar tiesu iestādēm, piemēram, noslēdzot vienošanos ar prokuroru, kurā šī persona atzīst savu vainu.

35 Turklāt Direktīvas 2016/343 7. panta 4. punktā nav precizēta kārtība un nosacījumi, kas vajadzības gadījumā reglamentētu tiesu iestāžu iespēju, pieņemot spriedumu, ņemt vērā apsūdzēto uz sadarbību vērsto attieksmi, jo šāda kārtība un nosacījumi ir paredzēti tikai valsts tiesībās.

36 No tā izriet, ka Direktīvas 2016/343 7. panta 4. punktā nav reglamentēts jautājums par to, vai vienošanās par sodu apstiprināšanu var vai nevar pakļaut prasībai par tādas piekrišanas sniegšanu kā pamatlietā aplūkotā.

37 Attiecībā uz Hartas noteikumiem, uz kuriem atsaucas iesniedzējtiesa, ir jānorāda, ka Harta pamatlietā nav piemērojama.

38 Proti, Hartas 51. panta 1. punktā ir noteikts, ka tās normas dalībvalstīm ir piemērojamas tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. Atbilstoši šī panta 2. punktam ar šo Hartu netiek paplašināta Savienības tiesību piemērošanas joma, paplašinot Savienības kompetences, un "Savienībai netiek noteiktas nekādas jaunas kompetences vai uzdevumi, nedz grozītas kompetences un uzdevumi, kā tās noteiktas Līgumos". Tāpēc Tiesai atbilstoši Hartai Savienības tiesības ir jāinterpretē Savienībai piešķirtās kompetences robežās (spriedums, 2014. gada 10. jūlijs, *Julián Hernández* u.c., C-198/13, EU:C:2014:2055, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

39 Kā izriet no paskaidrojumiem attiecībā uz Hartas 51. pantu, kuri ir atbilstoši jāņem vērā saskaņā ar tās 52. panta 7. punktu, šajā 51. pantā paredzētais jēdziens "īstenošana" apstiprina Tiesas judikatūru attiecībā uz Savienības pamattiesību kā Savienības tiesību vispārīgo principu piemērojamību, kas ir tikusi izstrādāta pirms Hartas stāšanās spēkā un saskaņā ar kuru prasība ievērot Savienības tiesību sistēmā garantētās pamattiesības ir saistoša dalībvalstīm tikai tad, ja tās rīkojas Savienības tiesību piemērošanas jomā (spriedums, 2014. gada 10. jūlijs, *Julián Hernández* u.c., C-198/13, EU:C:2014:2055, 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

40 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka jēdziens "Savienības tiesību īstenošana" Hartas 51. panta izpratnē paredz, ka ir jābūt savstarpējai saiknei starp Savienības tiesību aktu un attiecīgo valsts pasākumu, kas ir ciešāka nekā divu jomu līdzīgums vai vienas jomas netiešā ietekme uz otru jomu (spriedums, 2014. gada 10. jūlijs, *Julián Hernández* u.c., C-198/13, EU:C:2014:2055, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

41 Tiesa tostarp ir secinājusi, ka Savienības pamattiesības nav piemērojamas valsts tiesiskajam regulējumam tādēļ, ka Savienības tiesībās attiecīgajā jomā nav paredzēti nekādi konkrēti pienākumi dalībvalstīm saistībā ar situāciju pamatlietā (spriedums, 2014. gada 10. jūlijs, *Julián Hernández* u.c., C-198/13, EU:C:2014:2055, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

42 Konkrētajā gadījumā, kā izriet no šā rīkojuma 34. punkta, Savienības tiesībās dalībvalstīm nav noteikts pienākums atļaut tiesu iestādēm, pieņemot spriedumu, ņemt vērā aizdomās turēto un apsūdzēto uz sadarbību vērsto attieksmi, tostarp noslēdzot vienošanos ar prokuroru, kurā persona atzīst savu vainu, tādējādi saņemot samazinātu sodu.

43 Līdz ar to tāda prasība par piekrišanas sniegšanu kā pamatlietā aplūkotā, kura ir nepieciešama, lai apstiprinātu vienošanos par sodu, nevar tikt uzskatīta par tādu, ar kuru tiek īstenotas Savienības tiesības Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē.

44 Runājot par efektivitātes principu, ir pietiekami konstatēt, kā tas izriet no šā rīkojuma 34. punkta, ka Savienības tiesībās apsūdzētajam nav piešķirtas tiesības noslēgt tādu vienošanos ar prokuroru par samazinātu sodu kā pamatlietā aplūkotā. Tādējādi efektivitātes princips nav piemērojams tādai piekrišanas sniegšanas prasībai kā pamatlietā aplūkotā, no kuras ir atkarīga minētās vienošanās apstiprināšana.

45 Šajos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2016/343 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav reglamentēts jautājums par to, vai tādas vienošanās par sodu kā pamatlietā aplūkotā, kura ir noslēgta starp apsūdzēto saistībā ar viņa iespējamu dalību noziedzīgā grupā un prokuroru, apstiprināšana tiesā var vai nevar tikt pakļauta nosacījumam, ka citām personām, kuras ir apsūdzētas par dalību šajā noziedzīgajā grupā, ir jāsniedz sava piekrišana šīs vienošanās noslēgšanai.

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/343 (2016. gada 9. marts) par to, lai nostiprinātu konkrētus nevainīguma prezumpcijas aspektus un tiesības piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā kriminālprocesā, 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav reglamentēts jautājums par to, vai tādas vienošanās par sodu kā pamatlietā aplūkotā, kura ir noslēgta starp apsūdzēto saistībā ar viņa iespējamu dalību noziedzīgā grupā un prokuroru, apstiprināšana tiesā var vai nevar tikt pakļauta nosacījumam, ka citām personām, kuras ir apsūdzētas par dalību šajā noziedzīgajā grupā, ir jāsniedz sava piekrišana šīs vienošanās noslēgšanai.

[Paraksti]